

Lilac

2

末世
倉鼠富流油

ภารกิจ

ตามหา

ปะป๊า

ของ

แฮมสเตอร์

กลายเป็น

ในวันสิ้นโลก

画今 ฮว่าซี เขียน จิงจิง แปล

Black Tofu วาด

ฉบับครั้งที่ 1

2

การกิจ
ตามหา
ปะป๊า
ของ

末世
倉鼠
富流
油

แฮมสเตอร์
กลายเป็น
ในวันสิ้นโลก

画号 ฮว่าซี

เขียน

จิงจิง

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ภารกิจตามหาปะป๊าของแฮมสเตอร์กลายเป็นรู้ในวันสิ้นโลก 2
末世仓鼠富流油

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of “末世仓鼠富流油” (Mo Shi Cong Shu Fu Liu You)
Author © 画兮 (Hua Xi)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司 Co., Ltd.
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8273-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เขตต์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนตรี • บรรณาธิการ สุจิรา เตชะสัมพันธ์, ชมขวัญ ทั้งสุขบุตร
บรรณาธิการต้นฉบับ ภัทพร เ็นินหา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีย์ เขยกลิน
ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร สีน้าเงิน, ปริญดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณเคยออกเดินทาง ไม่ว่าจะไปต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ คงเกิดความรู้สึกหนึ่งขึ้นในใจเช่นเดียวกับใครอีกหลายคนทั่วโลก นั่นคือโลกนี้ช่างกว้างใหญ่ เต็มไปด้วยอะไรใหม่ๆ อีกหลายอย่างเกินกว่าที่เราจะจินตนาการและรอคอยให้เราค้นพบ

เนี่ยเซียและพรรคพวกเข้าใจความรู้สึกเช่นนั้นดี หรืออาจจะมากกว่าใครๆ ด้วยซ้ำ เพราะพวกเขาได้พบกับเพื่อนต่างเผ่าพันธุ์จากนอกโลกมากมาย ทั้งไซเรน แวมไพร์ นายช่างวิเศษ หรือแม้กระทั่งราชวงศ์แห่งจักรวาล

แต่ในความแตกต่างหลากหลายอันงดงามและน่าสนุกนี้ ในจักรวาลที่ทุกคนเชื่อมโยงถึงกัน เราจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติได้อย่างไร ถ้า ‘เพื่อน’ ของเราไม่อาจกลับ ‘บ้าน’ และลิ้มลิือน ‘ครอบครัว’ เพียงเพราะใครคนหนึ่งต้องการครอบครองกาแล็กซีซึ่งเป็นบ้านของทุกคนไว้แต่เพียงผู้เดียว

ร่วมออกผจญภัยครั้งสุดท้ายเพื่อปกป้องจักรวาลไปกับแฮมสเตอร์น้อย ผู้เป็นความสดใสและความหวังของทุกคนใน *ภารกิจตามหาปะป้าของแฮมสเตอร์* กลายพันธุ์ในวันสิ้นโลก ปังฉิมบทเล่มนี้ค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

44

อุ๋อเรียนรู้วิธีรูปแบบใหม่

ไม้บานพวกIVA ก็เตรียมมือเที่ยงเสร็จ

ตั้งแต่เข้าสู่ยุควันสิ้นโลก บลูเชลก็ไม่มีโอกาสขึ้นฝั่งมากินอาหารปรุงสุกอีกเลย เขาถือขามที่เจียงไฉงส่งให้แล้วตะแคงร่างสอดเส้นบะหมี่รสซีฟู้ดจากขามอยู่ในหีบสีดำ

แววตาฟุ้งซ่านคู้้นั้นยังคอยเหลือบมองเนี้ยเซียวกับแฮมสเตอร์น้อยเป็นระยะ

พวกหนึ่งเฟิงกำลังกินบะหมี่อยู่เช่นกัน เมื่อมองไปหน้าต่างตามพริ้มเพราของบลูเชลที่กินบะหมี่อย่างไม่ถือตัว พวกเขาพลอยรู้สึกว้าขามบะหมี่ของตัวเองนั้นหรรษาไฮโซขึ้นมาทันที

แต่เฟิงจะคิดได้แบบนั้นก็เห็นน้ำซุปร้อน ๆ จากเส้นบะหมี่กระเด็นเข้าตาไซเรนหนุ่มเสียแล้ว

“โอ้ยยยย แม่ง ตาข้าจะบอดไหมเนี่ย”

หนึ่งเฟิงและพวกเจียงไฉง “...”

เฮ้อ เสียความงามจริง ๆ

เนี้ยเซียวจดจ่อกับการป้อนบะหมี่แฮมสเตอร์น้อยข้างกายจนไม่สนใจสิ่งรอบข้าง เขาใช้ตะเกียบตัดเส้นบะหมี่ให้สั้นพอดีคำแล้วป้อนแฮมสเตอร์น้อยของตน

ยิ่งเห็นอีกฝ่ายกินเอา ๆ ด้วยสีหน้าเปี่ยมสุขดูน่ารัก เนี้ยเซียวจึงอดยกยิ้มมุมปากไม่ได้

พอไม่ต้องแปลงร่างเป็นมนุษย์ก็ประหยัดอาหารได้ค่อนข้างเยอะ แค่ว่า
เจียดอาหารขนาดเท่าฝ่ามือมนุษย์มาก็เลี้ยงดูก้อนน้อยตัวหนึ่งได้แล้ว

ด้านเสือโคร่งยักษ์ก็หันหน้าสวามิอาหารในขามใหญ่เช่นกัน พลัง
สุดกลืนไซเรนหนุ่มที่บอวลอยู่ในอากาศไปด้วย ชวนให้รู้สึกเจริญอาหาร
จนคล้ายจะกินเพิ่มได้อีกสองขาม

บลูเซลล้าตาแสบร้อนด้วยน้ำสะอาดแล้วเงยหน้ามองสัตว์ทั้งสองที่ดู
เข้ากับชาวโลกได้ดี ก่อนจะขบคิดว่าจะหาจังหวะส่งซิกให้อีกฝ่ายตอนไหนดี
เขามองทั้งคู่ตัวนั้นที่ตัวนี้ที จากนั้นจึงพบว่าทั้งสองใจเย็นกว่าเขามาก
ตีบทแตกกันจริงๆ

เจียงโจวเห็นบลูเซลเอาแต่จ้องเนียเซียวไม่ละสายตา ใจก็พลั้งปั่นป่วน
ชายหนุ่มเข้าไปเก็บขามเปล่าที่บลูเซลกินเสร็จ “อืมหรือยัง ไม่ต้องแอบมอง
หรอก มองไปเขาก็ไม่คิดเลี้ยงปลาตัวเบ้อเรอแบบนายหรอก”

เมื่อความคิดถูกขัดจังหวะ บลูเซลจึงเงยหน้ามองชายหนุ่มที่เพิ่ง
ถูกเขาจูบไปเมื่อครู่นี้ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายตรงสเปกจึงเลิกคิ้วแล้วกระดิกนิ้ว
ยั่ววน

“งั้นเจ้าก็เลี้ยงข้าสิ”

“โรคจิต” เจียงโจวเก็บขามเสร็จก็จากไปทันที แต่ใบหูกลับขึ้นสีแดงเรื่อ
เสียอย่างนั้น

หนิงเฟิง ตัวนวิเวนอวี เซียวเหยียน และคนอื่นๆ ได้แต่ถือขามหนึ่ง
พลาถินแตงกันอย่างมูมมาม คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเจียงฉินฉินจะมีวันนี้กับเขา
เหมือนกัน!!!

หลังจัดการเรื่องมือเที่ยงอย่างรวดเร็ว ทั้งกลุ่มก็เร่งเดินทางต่อ เนียเซียว
สลับมานั่งตำแหน่งคนขับแทนเซียวจิน ตั้งใจว่าจะเร่งเดินทางเพื่อชดเชย
เวลาที่เสียไป

ไม่นานทุกคนก็รู้สึกเหมือนกำลังเล่นรถไฟเหาะทันที

เซียวจินเข้าใจแล้วว่าทำไมหลายวันมานี้พวกหนิงเฟิงถึงไม่ยอมให้
เนียเซียวขับรถ นั่นเพราะอีกฝ่ายขับรถเหมือนขับเครื่องบินบอยอะไรละ

แม้แต่บลูเซล ไชเรนหนุ่มผู้ดังงามที่แหวกว่ายฝ่าเกลียวคลื่นได้โดยไม่สะทกสะท้าน ยังได้สัมผัสรสชาติของการเมารถเป็นครั้งแรก เขาถึงกับต้องดำน้ำหายลงไปใ้หีบสีดำราวกับปลาตายตัวหนึ่งเลยทีเดียว

เชียวจินเองก็ทนไม่ไหวต้องแปลงร่างเป็นขวานนอนนิ่งอยู่ในช่องเสียบการ์ด ความเวียนหัวคลื่นไล่จิ้งจอกยบรรเทาหลงบ้าง

ด้านบลูเซลเห็นเชียวจินแปลงร่างก็อดเบิกตากว้างไม่ได้

แม่เจ้าไว้ย!! แม้แต่เผ่านายช่างวิเศษก็มาเที่ยวเล่นที่ดาวโลกเหมือนกัน
เธอเนี่ย

เชียวจินสัมผัสสายตาดกตะลึงของบลูเซลได้ จึงเปล่งเสียงเอียงอายออกมาจากขวาน “นี่เป็นพลังวิเศษของผมเอง ถึงจะดูไม่เหมือนคนอื่นเขาก็เถอะ ฮ่าๆๆ แต่ผมเป็นมนุษย์ที่เกิดและเติบโตบนโลกใบนี้ ไม่ได้เป็นปีศาจขวานอะไรแบบนี้หรอก”

บลูเซลว่าวุ่น “...” ขอโทษด้วยที่ตัวขำมันโง่เขลาเอง

บลูเซลเหลือบมองชาวโลกทุกคนที่นี่ พุดยากจริง ๆ ว่าในรถตอนนี้มี “พวกเดียวกัน” อยู่กี่คนกันแน่ มองคนไหนก็ดูคล้ายไปหมด บัดซบชะมัด

ส่วนแฮมสเตอร์น้อยในกระเป๋าลือปะบ้านั้น ก็ได้สัมผัสความมันสุดเหวี่ยงของการเล่นรถไฟเหาะในตำแหน่งคนขับเช่นกัน

“จืด!!!” ปะป๊าที่สุด ๆ ไปเลย!!

แม้ความมืดจะเริ่มโรยตัวปกคลุม แต่พวกเขายังเดินทางต่ออีกสองชั่วโมงเพื่อเร่งทำเวลา ก่อนจะเรียกภคฤหาสน์ออกมาพักผ่อน

บลูเซลที่นอนแน่นำอยู่ในหีบสีดำหนักอึ้งถูกยกเข้าภคฤหาสน์ไปด้วยโดยวางไว้ในห้องรับแขกชั้นหนึ่ง

หญิงเฟิงเห็นหีบของบลูเซลมีไข่มุกอัดแน่นจนเต็มจึงหยิบมาพินิจเมื่อดึงด้วยความอยากรู้อยากเห็น พลางถามว่า “ไข่มุกพวกนี้ช่วยนายในช่วงฮีต¹ได้จริงหรือ”

¹ หมายถึง ฤดูติดขัด หรือ ฤดูผสมพันธุ์ เป็นช่วงฤดูกาลในการผสมพันธุ์ที่แน่นอนของสัตว์หลายชนิด

พวกเนี่ยเสียได้ยินคำถามนี้ก็หันมามองทันที เพราะทุกคนล้วนสงสัยเรื่องนี้อยู่ในใจเช่นกัน

บลูเซลพยกหน้ารับตามตรงโดยไม่คิดปิดบัง เขาตอบอย่างจริงจัง “อ้อ ไม่มุกพวกนี้เป็นชนิดพิเศษ มีสารช่วยระงับอาการฮิต²อยู่ แต่ก็ต้องมีปริมาณน้ำที่เพียงพอ สารนั้นถึงจะละลายออกมาได้ ส่วนวิธีผ่านช่วงฮิตที่ดีที่สุดคือหาอุณหภูมิสมพันธ์ เพียงแต่ชีวิตของเผ่าไซเรนสามารถมีคู่ครองได้แค่คนเดียว ดังนั้นจะหามั่วซั่วไม่ได้

“เพราะเผ่าพันธุ์ที่ทุกคนพูดกันว่ารักเดียวใจเดียวที่สุดในจักรวาลก็คือพวกข้าชาวไซเรน”

“...?” นายอวดใครอยู่หรือเปล่าเนี่ย!

ทุกคนหันตามองสีหน้าภาคภูมิใจของบลูเซลแล้วอดหันมองเจียงโจวรวมถึงเนี่ยเซียวเวบหนึ่งไม่ได้

พวกเขามองไม่ออกจริง ๆ ว่าเผ่าพันธุ์ไซเรนรักเดียวใจเดียวตรงไหน ส่วนเจียงโจวที่โดนทุกสายตาดำจ้องจนมุมปากกระตุกพลอยถอยหลังไปก้าวหนึ่งอย่างไม่อาจควบคุม

จู่ ๆ หนึ่งเพ็งก็สงสัยเรื่องหนึ่งขึ้นมาจึงหันมองแฮมสเตอร์น้อยในกระเป๋าสลัดเนี่ยเซียว ชายหนุ่มลู่บาคางและเอ่ยด้วยแววตาเร่าร้อน “ไซเรนยังมีช่วงฮิต แล้วปีศาจแฮมสเตอร์ตัวนี้มีช่วงฮิตกับเขาด้วยหรือเปล่าเอ่ย”

ทันทีที่ตัวนวินอว์กับคนอื่น ๆ ได้ยินคำถามนี้ก็พร้อมใจกันเงยหน้ามองเนี่ยเซียวด้วยแววตาลุ่มลึกแฝงความนัย

เนี่ยเซียว “...”

เนี่ยเซียวก้มหน้าลงก็สบตาบ้องแบ๊วใส่อับริสุทธิ์ของแฮมสเตอร์น้อยพอดี ชายหนุ่มปล้นลูกลึกลนจนยืนไม่ติด ยิ่งมองพวกตัวนวินอว์อีกรอบก็ยิ่งรู้สึกว่าคนพวกนี้จิตใจหายาบช้า มีเจตนาซ่อนสิ่งไม่ดีให้กับหนุ่มน้อยของเขา

“อย่ามาเดามั่วซั่ว เข้านอนได้แล้ว พรุ่งนี้ยังต้องออกเดินทางแต่เช้า”

² อาการฮิต หรืออาการติดสัด เป็นอาการที่จะเกิดขึ้นในฤดูผสมพันธุ์ของสัตว์หลายชนิด ซึ่งมักจะมีอาการกระสับกระส่ายและมีความต้องการทางเพศสูงกว่าปกติ

เนี่ยเขี้ยวไล่ทุกคนแล้วกลับขึ้นห้องนอนชั้นบนโดยไม่เปิดโอกาสให้ใครถามอะไรอีก

พวกตัวนงินอวยิ้มขบขันพาลมองแผ่นหลังอีกฝ่ายที่ค่อย ๆ กลับหายไป
“งั้นพวกเรา ก็ไปนอนได้แล้ว ราตรีสวัสดิ์”
“ราตรีสวัสดิ์!”

บลูเซลเห็นทุกคนแยกย้ายกลับห้องพัก สุดท้ายจึงเหลือเพียงตนกับเสื้อโคร่งยักษ์เท่านั้นที่ต้องนอนในห้องรับแขก เขาจึงฉุกละหุกคิดว่าโอกาสมาถึงแล้ว

ทว่าเพียงครู่เดียว เจียงโจวที่กลับห้องไปแล้วก็วกกลับมาพาเสื้อโคร่งยักษ์เข้าห้องตัวเองไปด้วย ทั้งยังไม่วายหันมาพูดกับบลูเซลอย่างภาคภูมิใจว่า
“นายไม่ต้องขอบคุณฉันหรอกนะ ถ้าพรุ่งนี้ฉันมีใครเห็นกองกระดูกปลาเข้าคงสยอหน้าดู”

บลูเซลพ่นฟองอากาศใต้น้ำด้วยความโมโหพร้อมจ้องแผ่นหลังชายนำหมิ่นใส่อย่างเจียงโจว แต่พอนึกจะสบถคำหยาบคายก็ดันพูดไม่ออกเสียอย่างนั้น

ในห้องนอนใหญ่

แฮมสเตอร์น้อยแปลงร่างเป็นมนุษย์ รोजนเนี่ยเขี้ยวชำระร่างกายเสร็จแล้วออกมาจากห้องน้ำ เด็กหนุ่มก็เผลอเข้าหาอีกฝ่ายทันที

ด้านเนี่ยเขี้ยวนั้นประสาธลัมผัสส่วองไวจึงโอบรับร่างเด็กหนุ่มไว้ได้ทัน เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า “ทำไมพอกลับมาที่ห้องถึงยอมใช้ร่างนี้ละ ทั้ง ๆ ที่ตอนกลางวันยังไม่อยากให้อยู่เลย!”

“เพราะตอนนี้อู้อีกอยากให้ปะป้านอนกอดไง!” อู้อิส่ายหน้าตอบ
นับว่าเป็นเหตุผลที่ดี

เนี่ยเขี้ยวถูกคำพูดนั้นกระแทกใจเข้าอย่างจัง จึงยกมือขยี้มเด็กหนุ่มก่อนจะอุ้มอีกฝ่ายไปซุกไว้ในผ้าห่มจนเป็นก้อนกลม ๆ จากนั้นจึงค่อยปีนตามชั้นมาบนเตียง

“โอเค เอาละ เข้านอนได้แล้ว” เนี่ยเขี้ยวปล่อยให้อู้อิพลิกตัวหา

ตำแหน่งสบายๆ ในอ้อมกอดแล้วค่อยหลับตาลง

แต่ไม่นานเด็กหนุ่มก็ลุกพรวดขึ้นมาอีก เนี่ยเชียวจึงจำใจต้องลืมนตาสกับดวงตาดำกลับใสแจ๋วคุณ

“เป็นอะไรไป”

“อู้อี้ต้องจิบๆ ก่อนถึงจะนอนได้” อู้อี้มองเนี่ยเซียพลางอดอ้ออันเนี่ยเซียพลุกยิ้ม ก่อนจะค่อยๆ ประทับจูบลงบนหน้าผากเด็กหนุ่มด้วยความเอ็นดู “แบบนี้โอเคหรือยัง คุณชายน้อย”

“ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย” อู้อี้ขมวดคิ้วกล่าวอย่างไม่พอใจ แล้วเป็นฝ่ายยื่นหน้าไปจูบริมฝีปากเนี่ยเซียดังจิบ ก่อนจะค่อยๆ แทรกปลายลิ้นสีชมพูเข้าไปตวัดเลียเบาๆ รวากับสัตว์ตัวน้อยที่อยากรู้อยากลอง

เมื่อรับรู้ถึงสัมผัสเปียกชื้น นัยน์ตানেี่ยเซียก็เข้มนั้นแวบหนึ่ง ทั้งน้ำเสียงทุ้มต่ำยังแหบพร่า

“นายจะทำอะไร”

“อู้อี้เห็นคุณปลาหลายใจกับเจียงฉินจูบกันแบบนี้ ตอนทำแบบนั้นพวกเขาดูฟินมาก แต่อู้อี้ทำไม่เป็น” ใบหน้าจิ้มลิ้มของอู้อี้ยู่อย่างเศร้าใจ เขาไม่เคยจูบกับเนี่ยเซียแล้วรู้สึกเปียกชื้นแบบนั้นเลยสักครั้ง

เนี่ยเซียได้ยินแบบนั้นก็อดก่นด่าสองคนนั้นที่สอนสิ่งไม่ดีให้กับเด็กหนุ่มของตนอยู่ในใจไม่ได้

“ปะป้าทำเป็นใหม่ สอนอู้อี้หน่อยได้ไหม” อู้อี้ขำชุดนอนบริเวณหน้าอกของเนี่ยเซีย พลังจ้องมองด้วยแววตาเป็นประกาย

เนี่ยเซียก้มหน้าสบสายตาที่อดแน่นไปด้วยความคาดหวังและกระตือรือร้นคู่กันของเด็กหนุ่ม ลำคอพลันตีบตัน พร้อมกับสายพิณบางอย่างในสมองที่พลันขาดผึง

อยู่ดี ๆ วันนี้เขาก็ไม่ยอมทำตัวเป็นพ่อพระแล้ว

“โอเค ปะป้าจะสอนนายเอง”

เนี่ยเซียถูกปีศาจเจ้าเสน่ห์ยั่วชวนให้ติดกับเข้าแล้ว เขาโน้มตัวแนบชิดอีกฝ่ายอย่างไม่อาจหักห้ามใจ นัยน์ตาลุ่มลึกแฝงความรู้สึกลึกซึ้ง เสียงทุ้มแหบพร่าเหมือนขนนกที่ปิดป้ายแผ่วเบาทำเอาเด็กหนุ่มจึกจึ้นหูซาวหนีบ

อู่อิมองเนี่ยเขียวที่จู่ ๆ ก็ดูทรงเสน่ห์ราวกับจักรพรรดิแห่งรัตติกาล ดวงหน้าเล็กปล้นแดงก่ำด้วยความเขินอายจนไม่กล้ามองคนตรงหน้าอีก ได้แต่หลับตาลงตามสัญญาตาญาณ

เด็กหนุ่มประหม่าจึงกำมือแน่นโดยไม่รู้ตัว

เนี่ยเขียวเห็นท่าทางเช่นนั้นก็หลุดหัวเราะเสียงแผ่ว ก่อนจะมอบจุมพิตลงบนริมฝีปากอีกฝ่าย สอนบทเรียนอันวาทพรมให้เด็กหนุ่มซึ่งสยของตนอย่างอ้อยอิ่ง

สุดท้าย เมื่อเห็นแววตาเด็กหนุ่มดูมีนงเลื่อนลอยเพราะรสจุมพิตเนี่ยเขียวก็ยกยิ้มแล้วตัดสินใจปล่อยอีกฝ่ายไป ก่อนจะจับพวงแก้มขาวนวลทั้งซ้ายขวา ๆ ที่หนึ่งแทน

“นายอย่าลืมควบคุมจังหวะหายใจด้วย

“เข้าใจหรือยัง”

อู่อีหอบหายใจเบา ๆ แล้วพยักหน้าหงิก ๆ อย่างขวยเขิน ริมฝีปากแดงบวมเจ๋อคล้ายกึ่งตัวน้อยเพราะจุมพิตร้อนแรง ทว่าเขากลับชอบความรู้สึกยามริมฝีปากและเรียวลิ้นสอดประสานเป็นหนึ่งในเอนกมากมาย อย่างคาดไม่ถึง

ราวกับถูกลมหายใจของเนี่ยเขียวโอบอุ้มเอาไว้ ผ่อนคลายจนแทบละลาย

“อู่อีชอบจุมพิตแบบนี้”

ดวงหน้าเล็กของอู่อีเป็นสีชมพูระเรื่อ พอปรับสีหน้ากลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ก็คิดว่าอกเลื่อนนอนอีกฝ่ายทันที เด็กหนุ่มจึงมองเนี่ยเขียวด้วยแววตาเป็นประกาย พลางขยับริมฝีปากแดงนูนนิ่มร้องขออีกครั้ง

“อู่อีเข้าใจแล้ว แต่อู่อีก็อยากรู้ทำอีก!”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น ช่วงขณะหนึ่ง เนี่ยเขียวพลันรู้สึกราวกับว่าปีศาจน้อยตรงหน้าไม่ได้ร้องขอจุมพิตจากเขา แต่กำลังร้องขอวิญญาณของเขาต่างหาก

เนี่ยเขียวถูกล่อลวงจนควบคุมตัวเองไม่อยู่ ต้องโน้มลงไปบดเบียดริมฝีปากอีกครั้ง หลังจากจุมพิตไปสองสามครั้ง เนี่ยเขียวก็ถึงกับควบคุมลมหายใจที่ตีรวนปั่นป่วนอยู่ในอกแทบไม่ไหว

สุดท้ายก็ได้แต่พยายามฝืนทน ไม่กล้ารุกต่อ เพียงใช้ปลายนิ้วเช็ด

ริมฝีปากแดงที่เปียกขึ้นของเด็กหนุ่มเบา ๆ ก่อนจะกดศีรษะอีกฝ่ายมาชนกับอกตัวเอง แล้วพูดด้วยเสียงแหบพร่าว่า “วันนี้จูบพอแล้ว พอแค่นี้แล้วกัน เด็กดี ได้เวลาเข้านอนแล้ว”

อู่อู่อปากเล็ก ทั้งยังรู้สึกอึดอัดใจไม่น้อย จึงยอมหลับตาแล้วซุกลงในอ้อมอกของเนี่ยเซียเหมือนลูกสัตว์กินนม ก่อนจะหลับตาอย่างว่าง่าย

“ปะป๊า ราตรีสวัสดิ์”

“...เอ๋ แปลกจัง ปะป๊า เหมือนมีอะไรบางอย่างในผ้าห่มกำลังทิ่มอยู่เลย”

“ไม่มีอะไรหรอก อย่าขยับยุกยิก เด็กดี” เนี่ยเซียลมหายใจปั่นป่วน พยายามคิดว่าสองมือเล็กๆ ที่หมายจะเลื่อนไปคลำด้านล่างเอาไว้ แล้วก้มหน้าจับกระหม่อมเด็กหนุ่มเบา ๆ

“มีซัด ๆ”

“เด็กดี หยุดก่อกวนได้แล้ว”

กว่าจะรอกจนลมหายใจเด็กหนุ่มสม่ำเสมอขึ้นข้างยากเย็น ในที่สุดเนี่ยเซียก็รอดชีวิต จึงค่อย ๆ ขยับตัวออกมาอย่างระมัดระวัง ก้าวลงจากเตียงและย่องเข้าห้องน้ำไปทันที

ผ่านไปพักใหญ่ เนี่ยเซียก็กลับมานอนในผ้าห่มอีกครั้งด้วยร่างกายเปียกขึ้น

จากนั้นไม่นานเขาก็หลับสบายตลอดทั้งคืน

ขณะที่พวกเนี่ยเซียวาดิจังอยู่ในความฝันอันแสนหวาน สถานการณ์ในวันสิ้นโลกกลับรุนแรงขึ้นอีกขั้น สิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนโลกล้วนต้องเผชิญหน้ากับวิกฤตการณ์เอาชีวิตรอดที่สาหัสขึ้น

แต่ตัวการสำคัญที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กลับปรบมือเบา ๆ แล้วออกจากพื้นที่แห่งนี้ไปพร้อมความสุขสันต์อก เขากลับมายังห้องทดลองลับนอกกาแล็กซีเพื่อวิจัยพัฒนากรงที่สามารถกักขังทุกสรรพสิ่ง

เสร็จแล้วชาร์ลส์ก็นำกรงที่พัฒนาแล้วกลับไปยังดาวเคราะห์เหล่านั้นอีกครั้ง และสำรวจดูว่าสถานที่ใดมีพลังชีวิตมากที่สุด จะได้จับตัวองค์ชายน้อย

ของเขามาโดยไม่จำเป็นต้องแหวกหญ้าให้สูงขึ้น

องค์ชายน้อยผู้ครอบครองพลังแห่งชีวิต กาลเวลา และห้วงมิตินั้น
จะต้องอยู่ในสถานที่ที่มีประกายแสงส่องสว่างเหมือนแสงแห่งความหวังในยุค
วันสิ้นโลกที่เต็มไปด้วยความมืดมน

เป็นการค้นพบที่ยอดเยี่ยมมากเลยใช่ไหมล่ะ

อว้าซี

45

อุ๊เอ็กเลียดซอมบี้แมลง

ผ่านไประยะหนึ่ง

ผู้รอดชีวิตบนโลกก็เผชิญปัญหาร้ายแรงอีกข้อหนึ่ง นั่นคือจู่ๆ บรรดา สัตว์ก็ปรากฏตัวท่ามกลางฝูงซอมบี้

อีกทั้งพลังในการสังหารของซอมบี้สัตว์เหล่านี้ยังร้ายกาจกว่าซอมบี้ มนุษย์เป็นเท่าตัว ซอมบี้แมลงและซอมบี้สัตว์เล็กอย่างแมลงสาบ หนู มด หรือแมงมุมก็พากันปรากฏตัวออกมาเรื่อย ๆ ทุกคนจึงป้องกันตัวค่อนข้าง ลำบาก ทำได้แค่ระวังไม่ให้เพลอโดนกัดจนติดเชื้อกลายเป็นซอมบี้ แถม บาดแผลยังเล็กมากจนสังเกตเห็นได้ยากอีก

เมื่อพวกเนี่ยเซียวตื่นมาก็พบว่าซอมบี้แมลงบินมารวมกันกระจุกอยู่ตรง กระจกหน้าต่าง พวกมันได้ไปตามกระจกจนเกิดเสียงเสียดสีดังเอี๊ยดอ๊าด ทำให้คนฟังรู้สึกเสียขวัญไม่น้อย

พอแฮมสเตอร์น้อยเห็นแมลงพวกนี้ก็รู้สึกรังเกียจอย่างถึงที่สุด จึงรีบ มุดไปหลบในกระเปาะเสื้อของเนี่ยเซียว “ปะป๊า พวกมันน่าขยะแขยงที่สุด เลย!!”

เมื่อหนึ่งเฟิงเห็นภาพเช่นนี้ก็ปลันตัวชาหนีบ รีบใช้ไฟเผาพวกมัน จนเกลี้ยงทันที จากนั้นคริสตัลโปร่งแสงขนาดใหญ่ก็สว่างกราวลงบนพื้น มากมาย

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับซอมบี้แมลงเช่นนี้ ทุกคนจึงเผยสีหน้าเคร่งเครียด และเริ่มกังวลถึงสถานการณ์ในฐานทัพพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

ด้านวินอวีพูดด้วยใบหน้าเคร่งขรึม “แมลงพวกนี้คงตามกลิ่นเข้าไปในพื้นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ กำแพงฐานทัพคงกันไม่อยู่แน่ แทบไม่มีที่ไหนที่พวกมันซ่อนไซ้เข้าไปไม่ได้เลย”

หญิงเพิงข้มมรากับคนคลุ้มคลั่ง “นั่นควรทำยังไงกับแมลงพวกนี้ดีเนี่ย!! ในฐานทัพส่วนใหญ่ก็มีแต่คนธรรมดา

“ซี เดี่ยวคงได้บรรลุกันจริงๆ แน่”

สีหน้าเนี่ยเซียเริ่มเข้มขึ้นจนดูเย็นชาดูน่าแข็ง

แต่ต่อให้เขากังวลแค่ไหน ก็ไม่อาจย้อนกลับไปยังฐานทัพได้แล้วเช่นกัน และแม้พวกเขาจะย้อนกลับไป ก็คงไม่มีประโยชน์มากนัก

สิ่งที่พวกเขาทำได้ตอนนี้ คือเร่งเดินทางไปช่วยนักวิทยาศาสตร์เหล่านั้นออกมาให้เร็วที่สุด กำจัดไวรัสซอมบี้ นับเป็นหนทางเดียวที่จะช่วยบรรเทาทุกอย่างเป็นได้

“พวกเราต้องเดินทางกันต่อ” เนี่ยเซียลูบใบหน้า พลังมองไปยังทิศของเมืองไท่เฉิงด้วยสายตากแน่วแน่จริงจัง

เซียจวินสูดหายใจเข้าปอด พยายามปลอบใจตัวเองและปลอบใจคนอื่นไปพร้อมกัน “ยังมีเลี้ยวขวียู่ในฐานทัพทุกคน พลังของเธอแข็งแกร่งจะตาย ต้องปกป้องทุกคนได้แน่นอน”

พอนึกถึงอุเวินอวีกับอุเวินฉีและคนที่เหลือ สีหน้าของพวกเนี่ยเซียก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

“ใช่ เราต้องเชื่อในตัวพวกเขา”

ขณะเดียวกัน

ภายในฐานทัพอยู่อีกกลางเมืองเพิงเฉิงที่ห่างไกลออกไป

พวกอุเวินฉีกำลังหัวหมนกับความโกลาหลที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เพราะจู่ๆ ก็มีซอมบี้ปรากฏตัวในฐานทัพจนทุกคนตั้งรับไม่ทัน

แม้จะจัดการฝูงซอมบี้ที่โผล่มาแบบกะทันหันเหล่านี้ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ไม่มีคนติดเชื่อหรือบาดเจ็บมากนัก แต่คนในฐานทัพก็เริ่มอยู่ไม่สุขกันแล้ว

เพราะไม่มีใครรู้ว่าตอนที่ตนกำลังนอนหลับหรือเดินเล่นพักผ่อนอยู่นั้น อาจจะถูกลมพัดพัดมาแบบไม่ทันตั้งตัวเข้าให้ก็ได้

เขตคฤหาสน์ใจกลางฐานทัพ

อุ๋เหวินฉีรีบไปหน้าแล้วกำชับกับลูกสมุนรอบข้างด้วยใบหน้าเคร่งเครียด “ขอแจ้งให้ทุกคนสวมเสื้อแขนยาวขายาว รัดขอบถุงเท้าและแขนเสื้อให้แน่นหนา ลดการเปิดเผยผิวหนัง ปิดประตูหน้าต่างตลอดเวลา แล้วก็กระจายคนไปทำมุ้งลวดกันยุง เอาละ มาเริ่มงานในส่วนป้องกันกันก่อน”

แม้จะเป็นการแก้ปัญหาจากปลายเหตุ แต่คงต้องใช้วิธีการง่ๆ แบบนี้ไปก่อน

อธิการบดีหยวนสาวเท้าเข้ามาด้วยความเร่งรีบ แม้เหตุการณ์นี้จะอยู่เหนือความคาดหมายของพวกเขาไปมากโข แต่ก็ทำได้เพียงทอดถอนใจแล้วกล่าวด้วยใบหน้าเคร่งขรึม “เพิ่งได้รับข้อความเมื่อกี้ ฐานทัพอื่นอีกสองสามแห่งในประเทศก็มีปัญหาความไม่สงบนี้ในระดับที่แตกต่างกันไป ตอนนี้ต่างก็กำลังหาวิธีป้องกันลมพัดพัดมาแบบนี้เหมือนกันอยู่

“ตอนนี้ดูเหมือนสถานการณ์ของฐานทัพเราจะร้ายแรงที่สุดในประเทศแล้ว หากเทียบกับฐานทัพในเมืองหลวง ฮาร์บิน และแถบตะวันออกเฉียงเหนืออย่างเมืองหลานเจิง ดูเหมือนว่าสภาพอากาศชั้น ๆ ของเขตใต้อย่างเราจะเหมาะสมกับการเจริญเติบโตของแมลงที่สุด

“ผ่านอาทิตย์นี้ไป อากาศก็จะร้อนขึ้นแล้ว” อธิการบดีหยวนพูดพร้อมขมวดคิ้วมองท้องฟ้าที่แจ่มใสข้างนอก

อุ๋เหวินอวี่ยืนอยู่ริมหน้าต่างพลาชมองดูฐานทัพด้านนอกที่เงียบสงบแต่แฝงด้วยความกดดัน ความทุกข์ก็พลันแล่นเข้ามาในใจ เพราะตอนนี้มีลมพัดพัดมาทำให้ทุกคนไม่กล้าก้าวขาออกจากบ้าน บรรยากาศในฐานทัพจึงเปลี่ยนเป็นเงียบสงัดไร้ชีวิตชีวา ไม่มีอีกแล้วความสนุกสนานครึกครื้นอย่างวันวาน

“ให้ฉันลองดูเถอะ!”

อุ๋เหวินอวี่หันมามองพี่ชายกับอธิการบดีหยวน พร้อมบอกรายไปเร่งแสง

ขนาดเล็กที่ปรากฏขึ้นบนฝ่ามือ ใบหน้าฉายชัดถึงความแน่วแน่

อธิการบดีหยวนมองเด็กสาวร่างเล็กตรงหน้าแล้วอดนึกถึงเมื่อครั้งที่อยู่ในมหาวิทยาลัยอินเจิงไม่ได้ จู่ๆ เขาก็ทั้งกังวลและซาบซึ้งขึ้นมาพร้อมกัน “เสี่ยวอวี่ พลังหนูเองก็ไม่ได้คงทน ฐานทัพใหญ่ตั้งขนาดนี้ หนูจะต้านทานไปได้ตลอดหรือ”

อู่เหวินฉีเองก็เป็นห่วงน้องสาวเช่นกัน ชายหนุ่มลูบศีรษะอีกฝ่ายแล้วพูดด้วยเสียงอบอุ่น “เสี่ยวอวี่ เรื่องนี้ทุกคนจะช่วยกันหาทางออก เธอไม่จำเป็นต้องแบกรับไว้คนเดียว”

“พี่คะ หนูเข้าใจ แต่พี่ให้หนูลองก่อนเถอะ ดูเหมือนพลังโจมตีของพวกเขาแรงไม่ได้รุนแรงอะไร หนูแค่กางบาเรียป้องกันไม่ให้พวกมันเข้ามาไม่เห็น้อยเลยสักนิด” อู่เหวินฉีปลอบพี่ชายด้วยรอยยิ้ม ทั้งยังเสริมทำท่าทางผ่อนคลาย “ขอแค่พวกที่มีผลึกคริสตัลให้หนูเยอะๆ ก็พอ”

อู่เหวินฉีเถียงน้องสาวไม่ออกไปชั่วขณะ เป็นความจริงที่ว่าพลังวิเศษของอู่เหวินฉีนั้นนับเป็นวิธีแก้ปัญหาแมลงบุกรุกที่ดีที่สุดในตอนนั้นแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้น ด้วยความเห็นแก่ตัว อู่เหวินฉีจะไม่ยอมให้น้องสาวต้องมาแบกรับภาระหนักอึ้งแบบนี้เด็ดขาด

ทว่าจู่ๆ ก็มีเมฆดำทะมึนปกคลุมทั่วขอบฟ้าอันไกลโพ้น แต่เมื่อมองดูดีๆ กลับพบว่าเป็นฝูงซอมบี้แมลงที่คงจะได้กลิ่นมนุษย์ในฐานทัพ จึงแข่งกันส่งเสียงหวีดร้องเซ็งแซ่จนคนได้ยินรู้สึกเสียวฟัน

ภาพเหตุการณ์เบื้องหน้าทำให้อู่เหวินฉีไม่เหลือช่องให้ยัคนกรานปฏิเสธหรือลังเลใดๆ อีก

อู่เหวินฉีพลันฉีกยิ้มกว้างมองพี่ชายด้วยแววตาปลอดภัยที่ไร้ซึ่งความกลัวแม้แต่น้อย จากนั้นจึงกางบาเรียเป็นโดมใส ครอบคลุมฐานทัพทั้งหมดไว้อย่างรวดเร็วโดยมีตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง

“พี่คะ ไม่ต้องเป็นห่วง หนูจะไม่เป็นไร”

ได้ยินดังนั้น อู่เหวินฉีก็ลูบศีรษะน้องสาวพร้อมความรู้สึกสับสนหว่งที่กำลังตีตื้นมายังปลายจมูก ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไร เด็กหญิงตัวน้อยที่เขาคอยประคบประหงมมาตลอดนั้นได้เติบโตมาเป็นต้นไม้สูงระฟ้าที่สามารถปกป้อง

คุ้มครองคนอื่นได้แล้ว

ชั่วพริบตา นั้น บาเรียใส่ปกคลุมไปทั้งฐานทัพ ช่วยสกัดชอมบี้แมลงที่พุ่งเข้ามาเอาไว้ได้ทันช่วงที่ เสียงโจมตีจำนวนมหาศาลดังสะท้อนไปทั่วจนผู้คนในฐานทัพอดใจไม่ไหวต้องออกมาดู

เมื่อเห็นบาเรียขนาดมหึมา รวมทั้งฝูงแมลงที่รุมล้อมอยู่เหนือศีรษะทุกคนก็อดใจสั่นด้วยความหวาดกลัวไม่ได้ ทว่าดวงตาก็เห่อร้อนด้วยความตื่นตันเช่นกัน

“คุณเสียวรี!!!”

“อืม เป็นเธอที่กำลังปกป้องพวกเรา”

ขณะเดียวกัน วิกฤตกระจายเสียงภายในฐานทัพก็ดังขึ้น

“สมาชิกทั้งหมดในฐานทัพโปรดฟังทางนี้ ขณะนี้เหล่าผู้มีพลังพิเศษกำลังปฏิบัติภารกิจปราบปรามชอมบี้แมลง ส่วนคนที่เหลือก็ควรให้ความร่วมมืออย่างสุดกำลัง ช่วยกันอุทิศแรงส่วนหนึ่งของแต่ละคนมาช่วยปกป้องฐานทัพของเรา”

“รับทราบ!!!”

สิ้นเสียงประกาศ ทุกคนจึงกระตือรือร้นขึ้นมาทันที และวินาทีถัดมาพลังวิชานานาชนิดก็ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าโดยพร้อมเพรียง กำจัดชอมบี้แมลงที่รุมล้อมอยู่บนบาเรียจนราบคาบ

ทุกคนร่วมแรงร่วมใจช่วยกันปกป้องบาเรียให้ยังคงสะอาดโปร่งใสอยู่เสมอ

นอกจากที่แห่งนี้ ฐานทัพเมืองหลวง ฐานทัพฮาร์บิน ฐานทัพเมืองหลานเจิง รวมถึงผู้รอดชีวิตในเขตพื้นที่อื่น ๆ ทั่วโลกก็พากันเคลื่อนไหว พวกเขาใช้ทั้งอาวุธและพลังพิเศษต่าง ๆ มาป้องกัน หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ทุกคนกำลังพยายามที่จะมีชีวิตรอดต่อไป

ตอนที่ได้รับการติดต่อจากฐานทัพผู้รอดชีวิตแห่งอื่น ๆ พวกเขายังช่วยกันแบ่งปันมาตรการและวิธีการป้องกันชอมบี้แมลงโดยไม่คิดปิดบังอีกด้วย

ขณะเดียวกัน ณ เมืองไห่เจิง

หลังติดอยู่ในหอบประชุมใหญ่มากหลายวัน ในที่สุดเว่ยฮั่นหมิงกับ
ปายเยว่รวมถึงคนอื่น ๆ ก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวที่แตกต่างไปจากเดิม
ดังแว่วเข้ามาจากภายนอกเป็นระยะ ๆ

“มีคนมาช่วยเราแล้ว” เมื่อมีใครบางคนเหยียบย่างเข้ามาในอาณาเขต
พลังจิตสัมผัสของเว่ยฮั่นหมิงก็จับทิศทางได้อย่างรวดเร็ว

ได้ยินดังนั้น ปายเยว่จึงอดหันไปถามไม่ได้ แถมสีหน้ายังตื่นเต้นดีใจ
จนปิดไม่มิด “จริงหรือครับ”

“ใช่ อีกอย่าง สองคนที่เดินนำมายังเป็นผู้มีพลังต่อสู้ที่แข็งแกร่งด้วย”
เว่ยฮั่นหมิงใจชื้น ก่อนจะตอบกลับด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข “พวกเขา กำลัง
มุ่งหน้ามาหาเราแล้ว”

ได้ยินเช่นนั้น ทุกคนในหอบประชุมก็พากันเผยสีหน้าดีใจอย่างไม่อาจ
ข่มกลั้น เพราะแม้ว่าพวกเขาจะมีผู้มีพลังพิเศษอยู่ถึงสามคน ทว่าทั้ง
เว่ยฮั่นหมิง ปายเยว่ และเมิ่งจงเต๋อต่างไม่มีพลังโจมตีเลยสักคน

นี่จึงเป็นสาเหตุที่พวกเขาถูกซอมบี้รุมล้อมแล้วยังหาทางหนีไปจากที่นี้
ไม่ได้เสียที ดังนั้นตอนนี้คงไม่มีเรื่องไหนจะดีไปกว่าการที่มีคนมาช่วยเหลือ
พวกเขาอีกแล้ว

นอกหอบประชุม

ชายฉกรรจ์ร่างกำยำสองคนกำลังพาลูกสมุนบางส่วนไปกวาดล้างซอมบี้
โดยรอบ หัวหน้าที่มีทั้งสองคนถืออาวุธชนิดพิเศษฟาดฟันซอมบี้เพื่อเคลียร์ทาง
ไปเรื่อย ๆ

“ทำไมซอมบี้แถวนี้เยอะจัง หรือว่ายังมีผู้รอดชีวิตอยู่”

ลูกสมุนบางคนอดหันไปมองหอบประชุมไม่ได้ จากนั้นก็หันไปมอง
ชายหนุ่มกำยำทั้งสองคน “ลูกพี่ ๆ พวกเราไปดูหน่อยเถอะ!!!”

พอถูกตะโกนเรียกแบบนั้น แผ่นหลังของทั้งคู่พลันแข็งทื่อพร้อมกัน
เดิมทีพวกเขาแค่ตั้งใจมาหาเสบียงเท่านั้น แต่ชาวโลกพวกนี้กลับตามติด
พวกเขาต้อย ๆ ราวกับสนิสนมกันมานาน

เฟิงเตาปวดกบาลจึงตัวตบเล่ใหญ่ของตัวเองเพื่อกำจัดซอมบี้
แสงแดดส่องกระทบผิวสีแทนที่เปล่งปลั่งดูสุขภาพดี “พวกคุณเลิกเรียก
ลูกพี่ลี้กี้ พวกผมไม่ใช่ลูกพี่คุณสักหน่อย!!!”

“ลูกพี่ พวกคุณช่วยชีวิตพวกเรา ต้องเป็นลูกพี่เราอยู่แล้ว”

เฟิงเซียงปลอบพี่ชายอย่างยอมรับในชะตากรรม “พี่ครับ พวกเขา
อยากเรียกอะไรก็ให้เรียกไปเถอะ ถึงยังงี้พวกเราก็ยังกลับไปตอนนี้อย่างไร”

เฟิงเตาได้ยินดังนั้นก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างไร้ทางเลือก มาทัวโลก
คราวนี้เหมือนมาเพื่อเจอผีจริง ๆ

พวกเขาสองพี่น้องมาจากเผ่าชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือในกาแล็กซี
หว่าคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าจะต้องมาติดอยู่บนโลกจนถึงขั้นกลับบ้านไม่ได้

แรกเริ่มยานบินที่แอบอยู่หลังดวงจันทร์ก็จัดการติดต่อไปอย่าง
กะทันหัน ไม่ว่าพวกเขาจะสั่งการไปเท่าไรก็เหมือนก้อนหินที่จมลึกลงใต้
ก้นมหาสมุทร ไร้ซึ่งการตอบกลับใดๆ ทั้งสิ้น

จนตอนนี้ พูดได้ว่าพวกเขากำลังตกที่นั่งลำบากไร้คนเหลียวแลอย่าง
แท้จริง และโลกใบนี้เหมือนจะถูกตัดขาดจากกาแล็กซีอย่างสิ้นเชิงแล้ว

เมื่อปรายตามองซอมบี้ตรงหน้าอีกครั้ง สองพี่น้องเฟิงเตากับเฟิงเซียง
ก็ทำหน้าเบื่อสุด ๆ แลนด์มาร์กที่น่าทึ่งวดี ๆ แบบนี้กลับกลายเป็นโลกซอมบี้
ซะงั้น

หว่าในตอนที่ยังสองกำลังแข็งสุดขีดนั้น จู่ ๆ ก็มีเสียงโห่ระฆังของ
ชายคนหนึ่งดังแว่วมา จนทุกคนในที่นี้พากันตกตะลึงแล้วรีบหันไปมอง
โดยรอบ สุดท้ายสายตาก็ไปสะดุดกับห่อประมุขใหญ่ที่ถูกซอมบี้ห้อมล้อม
อย่างหนาแน่นหลายชั้น

“พวกเราอยู่ในห่อประมุข ช่วยพวกเราด้วย! พวกเราเป็นนักวิทยาศาสตร์”

เมื่อได้ยินเสียงผู้รอดชีวิต เหล่าสมุนก็อดต้นตอไม่ได้ หว่าล้าพัง
แค่พวกเขาคงสู้ซอมบี้มากมายขนาดนี้ไม่ไหว ทำได้เพียงหันมองเฟิงเตากับ
เฟิงเซียงตาปริบ ๆ เท่านั้น

“ลูกพี่ทั้งสอง พวกคุณได้ยินแล้วใช่ไหมครับ เรารีบไปช่วยพวกเขา

กันเถอะ!!!”

เฟิงเตากับเฟิงเซียง “...” วุ่นวายจริงๆ

ถึงอย่างนั้น แม้ว่าจะแสดงสีหน้ารำคาญอยากปฏิเสธเพียงใด ร่างกายที่เส้นเลือดตรงของสองพี่น้องก็ยังพุ่งปรี่เข้าไปสังหารจอมบ๊อบบอบประหลาดอยู่ดี

อว่าซี

46

อุ๊อ๊เป็นปีศาจ

สถานการณ์ในวัณสืบโลก มีแต่จะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ พวกเนี้ยเซียเอง ก็ยังคงเร่งเดินทางต่อไม่หยุด และในที่สุดก็ใกล้จะเดินทางถึงช่องแคบ เมืองไห่เจิงแล้ว

ด้านบลูเซลก็ผ่านช่วงฮึดไปอย่างราบรื่นระหว่างเดินทาง ทางปลาสีแดง เลื่อมทองแสนสวยแปรเปลี่ยนเป็นเรียวยาวเปลาเปลี่ยคู่หนึ่งที่กำลัง ขยับแกว่งไปมาเบา ๆ อยู่บนขอบหีบสีดำ

หากมองเผิน ๆ นั้นเหมือนคนสวยที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จหมด ๆ

“ที่รักทั้งหลาย ขอกางเกงให้ข้าใส่สักตัวได้ไหม” บลูเซลม้วนผมตัวเองเล่นพลางไล่มองทุกคนในรถด้วยใบหน้าไม่ยี่หระ นอกจากส่วนสงวนแล้ว เขาก็แทบจะเปิดเผยผิวขาวผ่องไปทุกอณู

“แน่นอน ถ้าพวกเจ้าไม่ถือสาที่ข้าไป งั้นก็ไม่ใช่ไร”

แฮมสเตอร์น้อยในกระเป๋าเสื้อเนี้ยเซียกุมใบหน้าเล็กจิ๋วอย่างเขินอาย “จิด! ปะป้า เจ้าปลาลามกตัวนี้หน้าไม่อายจริง ๆ

“อืม อย่าหัดทำตาม” เนี้ยเซียพยักหน้าเฉื่อยชา จากนั้นก็หมุนตัวหันหลังหนีบลูเซล ไม่กล้าปราชัยตามองตัวทำลายล้างศีลธรรมอันดีงามนั้น แม้แต่น้อย

“เจ้าปลาไร้อารยธรรม!!!”

เมื่อเจียงโนวเห็นบลูเซลทำท่าเหมือนจะลุกขึ้นจากหีบจริง ๆ ก็รีบพุ่งไปกดไหล่อีกฝ่ายเอาไว้พร้อมใบหน้าแดงก่ำ แกมยังไม่ลืมสบถคำด่า “ยังมี

ผู้หญิงอยู่ตรงนี้ด้วยโวย นายคิดจะกระทำอนาจารจริง ๆ ใช่มั้ย”

เชียวเหียนกระแอมกระไอเบา ๆ ก่อนจะหันหลังหนีไปพร้อมกับคนอื่น ๆ อันที่จริง...เธอไม่ได้ถือสำนักหрок ถึงแม้อู่เหวินฉีอาจจะอยากหลั่งน้ำตาก็เถอะ

“ข้าไม่มีเสื้อผ้าใส่ แถมพวกเจ้ายังไม่ยอมเอาให้ข้าอีก!!” บลูเซลแสร้งทำทีตัดพ้อ นัยน์ตาคู่สวยดุจอัญมณีในมหาสมุทรมองเจียงโจวอย่างน่าสงสาร ทำเอาพวกผู้ชายกระอักกระอ่วนและเขินอายไปตาม ๆ กัน

“จิ้งในไส้ของนั่นนี่!”

เจียงโจวตวาดลั่นจนหน้าเขียว จากนั้นก็เดินไปสำรวจกระเป๋าสานของตัวเองแล้วโยนเสื้อผ้าไปให้อีกฝ่าย จากนั้นก็หันหลังกลับไปเหมือนทุกคนปล่อยให้เงือกหนุ่มแต่งตัวอยู่ในหีบสีดำจนเรียบร้อย และที่บังเอิญยิ่งกว่าก็คือ ทั้งคู่หันด้นใส่เสื้อผ้าไซส์เดียวกันอย่างคาดไม่ถึงด้วย

บลูเซลมองเสื้อผ้าบนร่างกายตัวเองอย่างพึงพอใจ ก่อนจะบอกให้ทุกคนหันกลับมาได้

ทันทีที่เจียงโจวเห็นบลูเซลสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย ความรู้สึกแปลก ๆ คล้ายไม่เป็นตัวเองก็พลันปะทุขึ้นในใจ ทว่าทำได้แค่เบนสายตาลบไปพร้อมความรู้สึกแปลกประหลาด

หนิงเฟิงมองบลูเซลและค้นพบว่าไม่เพียงทางปลาที่กลายเป็นชาเขียว แม้แต่ใบหูที่มีลักษณะคล้ายครีบปลากับเกล็ดปลาที่ประดับอยู่ตามลำคอเองก็หายวับไปด้วยเช่นกัน นอกจากรูปร่างหน้าตาที่ตรงตามจินตนาการไปแล้ว อีกฝ่ายก็ไม่ได้ต่างจากมนุษย์ธรรมดาเลยสักนิด

มิน่า สมัยอดีตกาล เผ่ามนุษย์ถึงไม่เคยพบเห็นไซเรนบนโลกจริง ๆ สักครั้ง

หนิงเฟิงนึกถึงนิทานปรัมปราที่เคยอ่านสมัยเด็ก ๆ ขึ้นมาได้ จึงหันไปสัมภาษณ์บุคคลในนิทานตัวจริงด้วยความอยากรู้อยากเห็นทันที “บลูเซลขาของนายคงไม่เหมือนในตำนานที่เขาเล่ากันหрок ใช่มั้ย แบบว่าไปขอแลกเปลี่ยนกับพอมตมานะ แล้วเวลาเดินเจ็บหรือเปล่า”

บลูเซลได้ยินดังนั้นก็รู้สึกขำขึ้นมา จึงเอ่ยพร้อมน้ำตาคลอหน่วย

“เจ็บบลิ เจ็บบามาก ๆ ด้วย เดินแต่ละก้าวเหมือนถูกเข็มทิ่มแทง”

กล่าวจบ บลูเซลก็ล้มใส่อ้อมกอดเจียงโจวทันที จนเจียงโจวแข็งทื่อไปทั้งร่าง ใบหน้าแดงช้ำฉับพลัน

“เจ้าบ้านี่ขยับออกไปเร็ว ๆ เด็กน้อยเชื่อคำพูดไร้สาระของนายแล้วนั้น”

“เจียงฉิวฉิว เจ้าไม่มีความเห็นใจกันเลยนะ”

หนิงเฟิงเห็นทั้งสองเริ่มจิกกัดกันไปมาก็ได้แต่หันหนีพร้อมเผยสีหน้าเหยเก ก่อนจะเดินไปนั่งลงข้างตัววินอวี “อืม...พวกเผ่าไซเรนนี่ซี้แก่ลงไม่เบา”

“เด็กโง่” ตัววินอวีลูบไล้ศีรษะหนิงเฟิงอย่างอ่อนโยนแล้วระบายยิ้มซ้ำ

หลังจากปฏิบัติการลวนลามเจียงโจวสำเร็จไปรอบหนึ่ง ไม่นานบลูเซลก็ทำตัวเป็นปกติ ทั้งยังเอาแต่มองแฮมสเตอร์น้อยในกระเป๋าสลัดเยียดอย่างอดใจไม่ไหว

จากการสังเกตของเขาหลังทำความรู้จักกันมาสามวันพบว่า คนที่ต้องสงสัยว่าจะเป็ “พวกเดียวกัน” ที่สุดท้ายยังเป็นแฮมสเตอร์น้อยกับเลื้อไคร่งยักษ์เหมือนเดิม ทว่าทั้งสองแทบไม่มีเวลาอยู่กับตามลำพังเลย

การไขความจริงนี้ช่างยากเย็นสำหรับเขาจริง ๆ

แต่ก็ยิ่งดีที่ตอนนี้เขากลับมาเดินเหินได้ดังเดิมแล้ว ไม่นานเขาต้องหาโอกาสเข้าไปทดสอบได้แน่นอน

เขาในตอนนีกลับบ้านไม่ได้ แถมยังส่งสัญญาณไม่ได้อีก ไม่รู้เลยว่าบรรดาพวกเดียวกันเหล่านี้จะยอมพูดคุยกับเขาหรือเปล่า

แฮมสเตอร์น้อยที่กำลังทะเมลิ็ดเตงในอ้อมกอดเนี่ยเซียวยุ่้น คล้ายสัมผัสได้ถึงสายตาอันร้อนแรงของบลูเซล จึงเอียงหัวมองด้วยท่าทางน่ารักสุดขีด ก่อนจะกลืนใจแบ่งเมลิ็ดเตงให้กับอีกฝ่ายไปหนึ่งเมลิ็ด

“จืด!” อุ๊ยไม่แอบกินคนเดียวหรอก

บลูเซล “...”

หลังจากนั้นไม่นาน ในช่วงพักทานอาหารกลางวัน บลูเซลก็สบโอกาสเข้าไปทำความรู้จักกับ ‘ผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นพวกเดียวกัน’ ทั้งสองตามลำพังทันที
 เนี่ยเซียว เจียงโจว และคนอื่นๆ พวกกันไปยิงกระต่ายในป่าใกล้ๆ
 ทั้งให้หมอนุ้ยทั้งสามตัวอย่างพวกเขาเฝ้าอยู่ทางนี้ วินาทีนั้นบลูเซลตื่นเต้น
 จนแทบหลั่งน้ำตา รู้สึกขอบคุณธรรมชาติของร่างกายมนุษย์จริงๆ

เวลาไม่อาจหวนคืน อย่าละทิ้งโอกาส เมื่อบลูเซลเห็นพวกเขาเดินห่าง
 ออกไปแล้วก็รีบขยับไปนั่งข้างเลื้อยโครงกระดูกกับเด็กหนุ่มทันที ก่อนจะถาม
 เสียงแผ่วเบา “หนูน้อยอู้อี้ เจ้ารู้จักนิ่มหรือเปล่า”

“!”

อู้อี้รีบเงยหน้าทันทีที่ได้ยินคำคำนี้ นัยน์ตาทั้งคู่ส่องแสงเป็นประกาย
 สีหน้าที่ฉายแววว่าเริงจ้องมองไปยังบลูเซล ก่อนจะเอ่ยปากตะโกนลั่นทันที
 แบบแทบไม่ต้องหยุดคิดด้วยซ้ำ

“ชอบสิ! อู้อี้ชอบนิ่มสุดๆ เลย ชอบที่สุดในจักรวาล!! ที่แท้พี่ปลา
 จอมกะล่อนก็ชอบเหมือนกันแหละ!!!”

เมื่อเลื้อยโครงข้างกายได้ยินคำพูดที่แสนคุ้นเคยก็ถึงกับใบหูกระดิก
 จนต้องเหลียวมองอย่างอดไม่ไหว ทว่ามันเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม
 ตัวเองถึงได้มีความรู้สึกสนิทซิดเชื่อกับคำคำนี้เหลือเกิน

“อ้อๆ นิ่มเองก็ชอบสุดๆ!!”

หลังจากได้ฟังคำตอบของเด็กหนุ่ม บลูเซลก็รีบพยักหน้ารัวราวกับ
 จิกข้าวเปลือก ดูเหมือนเขาจะเก็บความยินดีไว้แทบไม่อยู่ พลังคิดในใจว่า
 นี่คงเป็นสัตว์ขี้อ้อนตัวน้อยน่ารักในราชวงศ์นี้ไม่จริง ๆ ลินะ

แต่กระนั้น บลูเซลกลับรู้สึกว่าการที่หนูน้อยพูดเสียงดังเกินไปหน่อย
 เขาจึงเอ่ยต่อเบา ๆ ว่า “เจ้าลดเสียงลงก่อน ตอนนี้ข้ามีอะไรบางอย่างจะ
 บอกเจ้า”

“เฮลลิ!” อู้อี้นั่งเรียบร้อยตั้งใจฟัง พลังจ้องมองบลูเซลด้วยแววตา
 ที่เต็มไปด้วยความสุข

ขณะที่บลูเซลกำลังจะเปิดเผยตัวตนของตัวเองนั้น พวกเนี่ยเซียวกี
 กลับมาเสียก่อน โชเรนหนุ่มจึงทำได้แค่พูดบอกระบายความอัดอั้นตันใจ แล้ว

ได้แต่กลืนก้อนคำพูดลงไปจนแน่นอยู่ในลำคอดังเดิม

“พวกนายจะเสร็จเร็วอะไรนักหนา!!”

เนี่ยเซียว เจียงโจว ตัววินอวี และคนอื่นๆ ต่างชะงักมือทำอย่าง
ไม่ทันตั้งตัว พร้อมกับหมอกความมึนงงที่ลอยปกคลุมจนเต็มศีรษะ

“???” นายมีปัญหา?

หนิงเฟิงได้แต่มองงง ก่อนจะถามคำถามที่ผ่านการกลั่นกรองจาก
จิตวิญญาณมาแล้วว่า “ระบบเวลาของเผ่าไซเรนแบบนี้ไม่เหมือนเราหรอก
จะต้องใช้เวลานานขนาดนั้นเลยหรือ หรือว่าฉันไม่สุดสักที”

พอเซียวเหยียนได้ยินเช่นนี้ จากที่ตอนแรกไม่คิดอะไรกลับหลุดคำพริต
ออกมาอย่างไม่อาจกลั้น

สุภาพบุรุษทุกคน ณ ที่นี้ “...”

ตัววินอวีลู่ศีรษะหนึ่งเฟิง พลังสั่นด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นจริงจัง
“เด็กโง่ พุดอะไรต้องระวังเรื่องกาลเทศะด้วย ดิดีให้เยอะๆ หน่อยสิ”

จากนั้นหนิงเฟิงก็พยายามเกลี้ยจนใบหน้าแดงก่ำ

ตอนนั้นอู๋อี่ไม่ได้สังเกตเลยว่า มีรถเซ็นเด็กแล่นผ่านหน้าไปด้วย
ความเร็วสูง เขากลับวิ่งป่วนไปหยุดโถมตัวเข้ากอดเนี่ยเซียวเต็มรัก “ปะป๊า
ปะป๊า!! เมื่อกี้ปาลาจอมกะล่อนบอกอู๋อี่ว่าเขาที่ชอบนี่ไม่เหมือนกันละ!!!”

“อย่า...ช้า...”

บลูเซลร้องห้ามไม่ทัน ได้แต่หยุดมือที่กำลังเอื้อมไปห้ามนั้นกลาง
อากาศ ยิ่งในตอนที่ทุกคนหันมองมาเป็นตาเดียว ทั้งร่างก็รู้สึกถึงลงสังหรณ์
แยๆ บางอย่างจนนั่งแทบไม่ติดพื้น

อ้ากกกก จบกัน จบแล้วสินะ ความจริงคงถูกเปิดเผยในเร็ว ๆ นี้แน่

ทว่าเรื่องราวกลับไม่เป็นไปตามที่บลูเซลคาดการณ์แม้แต่หน่อย เขา
ไม่เพียงไม่ถูกสงสัยเท่านั้น แต่ยังได้รับการยืนยันจากทุกคนว่า ‘แบบนี้เอง
สินะ’

หรือเจ้าสองตัวนี้บอกตัวตนที่แท้จริงให้ทุกคนรับรู้แล้ว? หรือเจ้า
สองตัวนี้ไม่เคยอ่านกฎหมายจักรวาลมาก่อน ไม่กลัวติดคุกหัวโตหรือไง

เนี่ยเซียวอดหรีดจ๊ับผิบบลูเซลไม่ได้ เขาถามขึ้นด้วยความรู้สึก

แคลงใจ “อยู่ในทะเลก็รู้จักนี่ไม่กับเขาด้วย?”

บลูเซลลับสนยกใหญ่ แต่กลับผีนพยกหน้าตอบว่า “อ้อ รู้จักสิ ออกจะดัง”

ตอนนี้อู้อี้ดีใจสุดขีดราวกับว่าในที่สุดก็ค้นพบเพื่อนรักกลางคลื่นมนุษย์แสนกว้างใหญ่ลึกที่ เขาจึงวิ่งเข้าไปในรถแล้วหยิบเบ้สตรอร์เบอร์รี่ของตัวเองกลับมา จากนั้นก็ล้วงหมอนปลายักษ์ใบหนึ่งออกมา

“พี่ปลากะล่อน อะนี่ อู้อี้ให้!” อู้อี้ยัดหมอนใส่อ้อมอกบลูเซลทันทีอย่างไร้ท่าทีลังเลแม้แต่น้อย แล้วกล่าวอย่างร่าเริง “พี่ต้องดูแลนี่ไม่ตัวนี้ให้ดีๆ นะ!!!”

เนี่ยเซียวมองภาพตรงหน้าด้วยความตกตะลึงแล้วอดยื่นมือไปลูบศีรษะเด็กหนุ่มอย่างอ่อนโยนไม่ได้ “นี่เป็นหมอนที่นายรักที่สุดไม่ใช่หรอ บ้านเรามีแค่ใบเดียว ถ้าให้ไปก็ไม่มีแล้วนะ!”

เนี่ยเซียวยังใจซื้อหมอนใบนี้มาให้เด็กหนุ่มตั้งแต่ก่อนวันสิ้นโลกนับแต่วันนั้นที่เขาบังเอิญเปิดหนังสือนี้ให้แฮมสเตอร์น้อยดู หนูน้อยก็คล้ายจะตกหลุมรักปลาตัวนั้นเข้าเต็มเปา จนบางครั้งก็ทำให้เขาอดหึงไม่ได้เหมือนกัน

“ไม่เป็นไรอะ พี่ปลากะล่อนจะช่วยดูแลอย่างดีแทนอู้อี้แน่นอน! ก่อนหน้านี้นะป้าก็เคยซื้อนี่ให้น้อยอีกตัวให้อู้อี้!” อู้อี้สายหัวแรงๆ ดวงหน้าเล็กอมชมพูดูงดงาม เห็นได้ชัดว่ากำลังมีความสุขมากแค่ไหน

บลูเซลถอดหมอนพิมพ์ลายปลาใบใหญ่ไว้ภายในอ้อมอกด้วยท่าทางมีนงงพักใหญ่ พอเหลือบมองทุกคนที่อยู่รอบๆ สัมผัสที่หกของเผ่าไซเรนก็ทำให้เขาต้องกลืนความสงสัยลงท้องไป

เจียงโจวมองดูหมอนของเล่นเด็กตรงหน้าแล้วหรีตามองบลูเซลด้วยแววตาประหลาดใจแวบหนึ่ง ขนาดหึงเฟิงที่อายุน้อยที่สุดในนี้ยังพัว้วติดการ์ตูนไปตั้งนานแล้ว

จู้ๆ มองคนจากภายนอกไม่ได้จริงๆ

“สบายใจได้ อยากทำตัวเด็กหนุ่มก็ไม่ใช่ไร พวกเราไม่ล่อนายหรอก” เจียงโจวตอบไล่บลูเซลเบาๆ

บลูเซล “???”

จากนั้นไม่นาน รถยนต์ก็เคลื่อนตัวอีกครั้ง

บลูเซลถูกเด็กหนุ่มดึงตัวไปนั่งพิงขนนุ่มของเสือโคร่งยักษ์ด้วยกัน
จากนั้นจึงถูกภาพยนตร์ปลาน้อยที่มีชื่อว่านิโมล้างสมองไปตลอดช่วงบ่าย

สุดท้ายเป็นฝ่ายบลูเซลที่ต้องก้มลงมองหมอนปลาหน้าตาน่าเกลียด
ในอ้อมกอดตัวเอง ก่อนจะกดหน้าซุกลงไปอย่างแรง

หรือว่าเขาเข้าใจผิดไปเอง เด็กคนนี้เป็นปีศาจจริง ๆ เหรอ

ไอ้สวรรค์ ฟาดิน!

จะไปมีพวกเดียวกันกับข้าได้อย่างไรกัน!

แฮมสเตอร์น้อยเห็นบลูเซลซุกหน้าลงกับหมอนพลางทำหาค้ายพัดปลา
ก็ยิ่งดีใจเข้าไปใหญ่ อดไปเล่าให้เนี่ยเซียฟังไม่ได้

“จิด!” ปะป๊า พี่ปลาเกลื่อนชอบนิโม่มากจริง ๆ ด้วยแหละ ถึงอย่างนั้น
อยู่ก็ยังเป็นแฮมสเตอร์น้อยที่ชอบนิโม่ที่สุดในโลก

ดวงตาเนี่ยเซียเต็มไปด้วยความอบอุ่น “อืม”

ดูหนังมาด้วยกันตลอดทั้งบ่าย ดูเหมือนตอนนี้เจ้าเสือโคร่งซึกจะเริ่ม
แน่ใจแล้วว่าสาเหตุที่เขารู้สึกสนิทสนมคุ้นหูกับคำว่า ‘นิโม’ นี้คงเป็นเพราะ
อีกฝ่ายคือปลา

เพราะถึงอย่างไรปลาก็เป็นอาหารที่โอชะที่สุดแล้ว!

ขณะเดียวกัน อีกด้านหนึ่ง

กลุ่มล่าวินไท์กำลังมุ่งหน้ามายังเมืองไท่เฉิงพร้อมฝูงซิงเฟิง ตอนนี้
พวกเขาอยู่ห่างจากช่องแคบเมืองไท่เฉิงไม่มากนัก

นอกจากตกใจเรื่องเด็กน้อยมั่วเยวี่ในช่วงแรกแล้ว พวกเขาก็หันมา
เดินทางราบรื่นมาตลอด ไม่มีเหตุการณ์อะไรมาทำให้ล่าช้า

แม้แต่ซอมบี้แมลงก็ยังอยู่ห่างจากพวกเขาค่อนข้างไกล ทั้งที่นอน
กลางดินกินกลางทรายมาตลอดทางแท้ ๆ แต่กลับไม่มีไครบาดเจ็บล้มตาย
แม้แต่คนเดียว

เพียงแต่บางครั้งเสียงที่พวกเขาเก็บรวบรวมได้อาจมีหล่นหายไปบ้าง

แต่เพราะในรถไม่ขาดแคลนเสบียงอาหาร จึงไม่มีใครสนใจเรื่องนี้นัก เพียงคิดว่าคงมีใครบางคนหิวแล้วแอบกินจนหมด ไม่สงสัยแม้แต่น้อย

ตอนนี้พวกอู๋ซิงเพิ่งกำลังดูเส้นทาง พอเห็นว่าเมืองไท่เฉิงอยู่ไม่ไกลแล้ว ลึกๆ ในใจก็อดตื่นเต้นไม่ได้

ไม่มีใครสังเกตเลยว่า ขณะนี้มีเงาดำตามหลังรถพวกเขามาตลอดทาง

อว้าซี

ชมนี้รูปแบบใหม่เริ่มปรากฏ คนบนโลกเริ่มตอบโต้
ขณะที่เผ่าพันธุ์ต่าง ๆ จากนอกโลกเริ่มแสดงตัว
ความลับเรื่องชาติกำเนิดของ **อู๋อิ** ก็เริ่มมีเบาะแสด้วยเช่นกัน
ทั้งยังดูจะเกี่ยวพันกับสาเหตุที่ทำให้โลกถึงคราววิบัติด้วย
เนี่ยเซียว และพรรคพวกจึงต้องจับมือกับพันธมิตรทุกเผ่าพันธุ์
เพื่อสู้ศึกสุดท้ายที่จะตัดสินชะตาของจักรวาล!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8229-7

9 786161 882297

525 บาท